

רחל מרחלת על כל העולם

לו את גילדה אלמגור. אבל קרוגר, ש' עדיין לא היה אז מפורסם כמו היום, העדיף שחקנית בלתי-מיקצועית ובהר לבסוף ב' גימנוסטיית צעירה ובלתי-מוכרת. היתה זו אלה שפירא.

הסרטה סרט לא היתה פשוטה באותם ימים. כאשר רואיין קרוגר, הוא סיפר כי תוס'לב כי כשפרצה מלחמת-העולם ה' שנייה הוא היה בן עשר, הצטרף ככל חברו ריו להיטלר-יונג, תנועת-הנוער ה' היטלרית. בשנה האחרונה למלחמה הוא גויס לצבא הגרמני, נפל בשבי האמריקני-אים, נמלט וחזר לברלין.

לישראל הגיע קרוגר עם דרכון שווייצרי, כשהוא טוען באוזני כל מי שהיה מוכן לשמוע כי הוא עושה את סרט-הטלוויזיה שלו "כדי לנסות לכפר על החלק הקטן שהיה לי בשואה".

ההסברים לא שיכנעו רבים. לעיתים קרובות במהלך ההסרה הקיפו את קרוגר אנשים, צעקו לעברו: "הסתלק מפה! חיה נאצית!" על אלה שפירא עצמה איימו לא פעם: "גשבור לך את העצמות! את הולכת עם נאצים!"

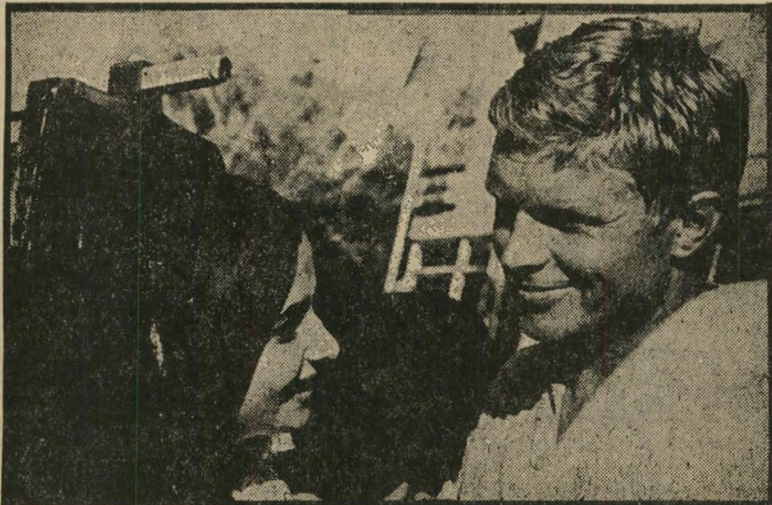
בביקורו הנוכחי כבר לא הזכיר איש לקרוגר את עברו הנאצי. הוא ירד ל-

אח, פגישה,

פגישה

שכזאת!

כאשר שהה כאן בשבוע שעבר כוכב הקולנוע הגרמני הארדי (טכטי לטוברוק) קרוגר, הוא נסע על-פני כל הארץ כדי להפש אתרי-צילום מתאימים לסרט החדש שהוא עומד להפיק ולביים בישראל. קרוגר כתב בעצמו את התסריט לסרט, העוסק

הארדי קרוגר ואלה שפירא ב-1962
הזיכרון לא פעל

בטייס גרמני מודקן המתאהב בדיילת ישראל, לית, שהיא גם יפהפיה וגם קיבוצניקית, ולבסוף מאבד אותה לטובת חברו הצעיר. הסיפור לא-כך מקורי. שכן לפני 14 שנה בדיוק הגיע קרוגר לישראל, כמעט עם אותו סיפור עצמו. אלא שאז היה זה סיפור לסרט-טלוויזיה, שעסק בשני צעירי רים גרמניים המגיעים כתיירים לישראל, ומסתובבים בה בודדים, עד שיום אחד הם פוגשים בקיבוצניקית המבלה את חופשתה בעיר. הם מרכיבים אותה על הוטספה שלהם, ויחד הם מסיירים ברחובות העיר, לפני שהיא לוקחת אותם לקיבוץ שלה ב' דרום.

כאשר הגיע קרוגר לפני 14 שנה להפיק כאן את סרט-הטלוויזיה שלו, הוא חיפש עבורו שחקנית ישראלית מתאימה. הציעו

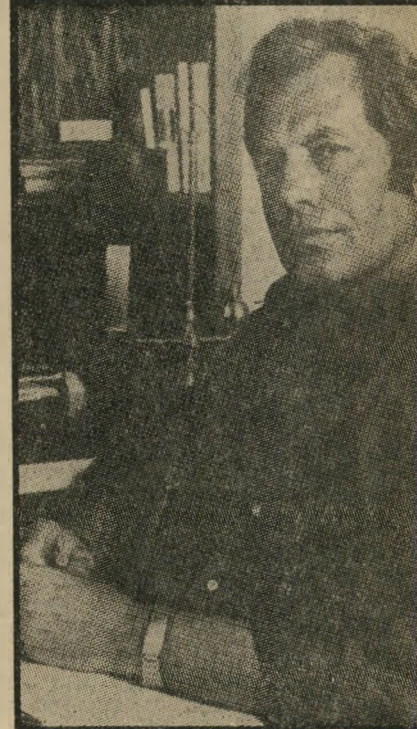
אילת, ביקר שם בין השאר בכפר ה' אפריקאי של רפי נלסון. ומי שהתה שם באותה שעה, אם לא עורכת-הדין של ה' סוכנות היהודית, אלה שפירא? היא הביטה בו, והוא הביט בה. הוא לא השתנה מאז נפגשו לפני 14 שנים.

היא זיהתה אותו, אבל הוא לא זיהה אר' תה. "אתה יודע מי זאת?" שאלו אותו ידידים. לקח לו קצת זמן להיזכר בנערה בת ה-17 ששיחקה עימו לפני 14 שנה בסרט-הטלוויזיה הגרמני. שהוטרט ברחו' בות תל-אביב ובקיבוץ ארז בדרום.

נכון שעכשיו אלה כבר לא מתאימה ל' ככב בסרט שמתכנן קרוגר. אבל ידידים נשארים תמיד ידידים. והפגישה המיקרית שהיתה לפני אלה באילת, שווה בעצמה שיעשו עליה סרט.

הניסיון הנשי של האדם השלישי

סור, כהמחשה למה שעשר שנים בבית-סוהר יכולות לעשות לבואדם. ובכן, כמו שידוע עכשיו גם למי שלא ידע זאת קודם, אברי אלעד היה כלא עשר שנים הממות בכלא רמלה, ומתן בילה חלק ניכר בתוך תאי האיקסים, הלא הם תאי-הבידוד המפורסמים לאסירים מסוכנים מבחינה ביטחונית.

אברי אלעד
הגרם לא נגמרה

בלשון המעטה אפשר לומר, שבעשר השנים האלה הוא לא ראה הרבה נשים באופן מיוחד. אבל מי שחושב שבכל עשר השנים הוא לא ראה אשה בכלל, אינו אלא טועה. מסתבר שפעם אחת, אחרי שכתב מיכתב אישי לבן-גוריון, הותר לו להתייחד מחוץ לכחלי בית-הסוהר עם ידידה אישית שלו. הוא נלקח לביתו של קרוב-מישפחה באפקה, ושם, בבית שהיה מוקף בעשרות אנשי-ביטחון חמושים, היה צריך לנסות לעשות אהבה.

מכל העניין הזה מובן, שאחרי שיצא מבית-הסוהר היה אברי בתחילה מעוניין למלא את כל מה שהחמיץ בתחום הזה ב' עשר שנות מאסרו. ולבהור יפה-תואר כמו' הו, זאת לא היתה בעיה מיוחדת. זמן קצר אחרי ששוחרר הוא מצא את עצמו מתייחד עם נערה, כשהוא מנסה לשחזר בדיוק אר' עושים את זה.

הוא התחיל ללסוף אותה בקצות אצבעות הרגליים. "היתה לה גרם ניילון", נזכר אברי. "בעדינות ליטפתי את רגלה. תוך ניסיון להסיר את הגרם מהרגל". ידו נשל-חה באיטיות מעלה-מעלה ונעצרה ליד ה' ברך. אבל סופה של הגרם לא היה שם. אברי המבולבל חמשך. הוא שלח את ידו יותר למעלה. זיעה קרה כיסתה אותו כאשר ידו כבר הגיעה אל קצה הירך, ו' הגרם עדיין לא נגמרה שם.

אברי לא יזר. הוא החליט להמשיך לנסות, לפחות. עד הסוף המר. ידו טיפסה מתחת לשימלה, עד למותני הנערה, ורק אז גילה כי היא לובשת מה שנקרא "גרבי-מינסו". "רק אז", סיכם אברי ברבות ה' ימים, "הבנתי איזו התקדמות התקדם ה' עולם בעשר השנים שישבתי בבית-הסוהר."

עכשיו, אחרי שאברי אלעד, הלא הוא האדם השלישי המפורסם מהעסקה-הביש ו' הפרשה, התחתן סוף סוף במזל-טוב, מותר לי לספר לכם סיפור נחמד, הקשור בעברו של אברי.

זהו סיפור הנוגע לניסיון הנשי של ה' איש. ולא הייתי מעזה לספר לכם אותו, לולא ידעתי שאברי עצמו מספר את הסי'

רק לא באמריקה

חבר להקת כוורת, באיר (פוגי) פניג-שפיי, בקיצור, תמי נעלמה לנו מהנוף לפני כ' שלוש שנים, וכמעט ששכחתי ממנה לגמרי, עד שפגשתי אותה בחתונתה של חברת השלישייה רוטי הולצמן, ולחתי-

למי ששכח את זו שהיתה המנטה הרא' שון של שלישיית שוקולד-חנסה-מסטיק המקורית, ולמי שאולי שאל מי בלע אר' תה, יש לי חדשות, ואני מתכוונת לתמי עזריה, מי שהיתה המנטה החמודה של השלישייה ושניהלה בזמנו רומן עוקץ עם

תמי החלה להופיע כזמרת במועדון גולדה הניריווקי, ומוישה היה לסוכן מכירות, ואם הם כבר נשואים, אז למה שלא ינצלו את אחת האפשרויות שדווקא לא היתה מוגבלת עבורם? או, אז הם הביאו לעולם ולאמריקה ילדה בשם אתי, וכשיש גם ילדה, זה עזר להם להבין ש' החיים בני-יורק הם לא בדיוק כמו שהם קיוו, ואם גם יש נענועים עזים למוולדת, על אחת כמה וכמה.

העיקר, הכנים שבו לגבולם והחליטו ש' "הכי טוב בבית" למרות שזוהי ארץ ה' אפשרויות חד' מוגבלות. כצעד ראשון הם שכרו להם וילה בצעהלה, כיאה לחיים אמריקאיים לשעבר. מוישה החל לעבוד ב' ענף הטכסטיל בבית-החרושת של אביו, ואילו תמי מתכוננת להתמסר לתפקידה כ' אמא וכעקרת-בית.

כל ענייני חש'בינס נכנסו אצלה בינ' תיים להקפאה עמוקה. "אולי רק לפעמים, שיבוא לי להיזכר", רק אז היא תחזור לבמה או להקלטות, ובינתיים אתם יכולים לקחת גשימה עמוקה. הם החליטו להשתקע בישראל. איזה מזל.

נה הנו היא כבר באה מחותנת בעצמה. את בעלה, שהוא ישראלי בשם מוישה דויטש, ממוצא אשכנזי, פגשה אצל חברי תה לרה לופטין לפני שלוש שנים, כש' הבחור הגיע אלצה כי צה"ל קרא לו ל' מילחמת יום-הכיפורים. הם הספיקו לבלות יחד כמה ימים, עד שמוישה גמר את ה' מילחמה וחזר לאמריקה. תמי גמרה את ה' הסיפור, וחזרה להופעות.

זמן קצר לאחר-מכן נפטרה אמה, ותמי ירדה לעשות חשבון-נפש. גמרה לעשות חשבונים, והחליטה שהשלישייה זה יותר לא בשבילה. היא חיסלה עניינים, וגמרה אומר לנסוע בעקבות אהבתה, הלא הוא מיסטר דויטש הניל, לארצות-הברית.

לפני שמימשה את החלטותיה, עוד הספיקה לה לבקש מלאה לופטין, חברתה מימי להקת הנח"ל, למלא את מקומה בשלישייה. לאה השתלבה בשירה, ותמי החלה להשתלב באמריקה. ומי חיכה לה שם, אם לא מוישה? הם אפילו התחננו כדת, והחליטו שהם משתקעים בארץ האפשרויות הבלתי-מוגבלות. אלא שאז גילו שהאפשרויות ש' להם דווקא די מוגבלות.

משה דויטש ותמי עזריה
הניסיון לא הצליח